

עמ"ת 30344/03/15 - אמגד אבו שנב (עוצר) נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 15-03-30344 אבו שנב (עוצר) נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופטת תמר נאות פר'
העורר אמגד אבו שנב (עוצר)
נגד מדינת ישראל
המשיבה

ההחלטה

ערר על החלטת ביהם"ש השלום בחדרה (כב' השופטת תדמור-זמיר) בም"ת 12107-02-15 מיום 17/2/15, אשר במסגרתה הורתה כב' השופטת על מעצר העורר עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

1. כנגד העורר, הוגש כתוב אישום ביום 15/2/5. על פי הנטען בכתב האישום, בלילה שבין 14/8/28 ל-29/8/14, ניסה העורר לגנוב את רכבו של המתלוון שעמד בחניה ליד ביתו בחדרה, בכך שניפץ את שמשת הדלת הקדמית שמאלית של הרכב, נכנס לתוכו וניסה לעקור את המתnu באמצעות מברג. בהמשך, היזע העורר את הרכב מהחניה בה עמד עד לאמצע הכביש, אך גניבת הרכב לא צלה והוא עזב את המקום. עוד טען כי בעת האירוע, העורר שהוא בישראל שלא חוק.
2. על רקע האמור בכתב האישום, מיוחסות לעורר עבירות של ניסיון גניבת רכב, חבלה במכשיר לרכב וכנינה לישראל שלא חוק.
3. بد בבד, עם הגשת כתב האישום, הוגשה אף בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים.
4. בהחלטת בית המשפט כמו נשוא העරר, קבעה כב' השופטת כי קיימות ראיותلقאה, כי קיימות עילות מעצר (הן בכל הנוגע למסוכנות והן בכל הנוגע לחשש מהימלטות), כי היא אינה סבורה שקיימת חלופה מעצר אשר יכולה לאין את החששות ועל כן - הורתה על מעצרו עד תום ההליכים.
5. בהודעת העורר, כמו גם במהלך הדיון, טען הסניגור באשר לחולשה בתשתיית הראייתית, באשר לכרטוסם בעילות המעצר והוסיף וטען כי מן הראי היה לבחון חלופה מעצר לגבי העורר, במובן שהગתה כב' השופטת כמו עת קבעה שאין מקום לבחון חלופה כלשהיא, יהיו תנאים אשר יהיו.
6. המדינה מבקשת לדחות את העורר וסומכת ידה על קביעת ביהם"ש קמא.

7. לאחר ש שקלתי את טענות הצדדים, עמדתי היא כי על בית המשפט לדון שנית בעניינו של העורר ולשמו עית הצעתו לחלופת מעצר, ואולי אף לבקש שwon תסקיים של שירות המבחן לגבי האפשרות להסתפק בחלופת מעצר (בתנאים הדוקים).

.8. באשר לתשתיות הראיתית - קביעת כב' השופטת מובסת כדביי ומסקנתה הינה כי אכן קיימות ראיותanca. לכואורה.

.9. הזיהוי של העורר והגשת כתב האישום בחודש פברואר השנה, לגבי אירוע נטען מאוגוסט שנה שעברה, סומכת על מצאי בדיקת דנ"א שקיימת בתיק. ואבהיר. במהלך שבירת החלון של הרכב, נחבל הפורץ ונמצאו כתמי דם הן על מושב כסא הנהג, הן על דופן הדלת הקדמית ימנית מהצד הפנימי והן על שימוש הדלת הקדמית ימנית. כתמי דם אלו, נשלחו לבדיקה ופרופיל הדנ"א אשר נמצא בהם, תואם את הפרופיל של העורר בשיעור הסתברות שמחיב את המסקנה שהמדובר במקרה של המומחה, פקד לב ווסקוביניך, מיום 4/2/15 אשר בוצעה בהנחיה פרופ' עוזי מוטרו). הזיהוי של הד.ג.א. כשייר לעורר בוצע עוד בתחילת אוקטובר 2014, אלא שהכח פרק זמן עד אליו - לאור העובדה שאינו בעל אישור שהיה בארץ, וכן קרה שנעוצר בגין החשדות הנוכחיים ביום 29.1.2015.

.10. עמדתי היא כי הימצאותה של ראייה כגון כתמי דם עם הד.ג.א. של העורר בכמה מקומות ברכב, שעה שהמתלונן בהודיעתו מסר כי בערב שלפני החקירה לרכב לא היו כתמי דם ברכב, מחייבת את המסקנה כי אכן קיימות ראיותanca לכואורה - וזאת במיוחד שעה שלעורר אין הסבר אפשרי להמצאות הד.ג.א. שלו ברכב או לגבי קר שחד.ג.א. מצוי בכתמי דם (ממצא שמתוישב עם הנთון לגבי שבירת השימוש, להבדיל מד.ג.א. עשוי להמצוא ברקמות אחרות), וראו בהקשר זה את בש"פ 7505/13 **קראג'יה מחמוד נ' מדינת ישראל** (13.11.2013); ובש"פ 1061/14 **זהר נ' מדינת ישראל** (18.02.2014) - כאשר שני פסקי הדין הנ"ל ציין כי ההסבירים האפשריים להמצאות הד.ג.א. של העצורים בזירה או על גבי החפצ הנדון, יתבררו ויבדקו לעומק בהליך העיקרי.

.11. עוד יובהר, כי העובדה שעל גבי המברג אשר נמצא ברכב ואשר שימש לטענת המדינה לצורך החבלה במתגען, לא נמצא טביעות אצבע של העורר, אינה יכולה לכרכם בתשתיות העובדתית, שכן לא נמצא בכלל טביעות אצבע על אותו מברג. לו היו נמצאות טביעות אצבע של אדם אחר, אז שוכמן מן הראייה היה לברר מיהו אותו אדם יוכל להיות שניתן היה להעלות טענה לגבי ספק מסוים בדבר מעורבותו של העורר בעבירה המיוחסת לו. אלא שהוואיל ולא נמצא בכלל טביעות אצבע ברכב או על המברג, אין בנושא זה כדי לסייע בידי העורר.

.12. אשר על כן, המסקנה הראשונה הינה שאכן קיימות ראיותanca לכואורה בכל הנוגע לניסיון גנבת הרכב ולהבללה במאזיד.

.13. באשר לעבירה שעוניינה שהייתה בלתי חוקית בארץ - אז שלא הייתה מחלוקת שאכן כך הם פניהם הדברים ושלעורר אין אישור שהייתה בארץ.

.14. באשר לעילת המעצר - בכל הנוגע לסוגיית המסוכנות, יש לראות כי אמן ההלכה הינה שבדרך כלל עבירות רכוש בודדות אין מקומות עילת מעצר מסווג מסווג מסווג, ואמן במרקחה הנוכחית המדובר בעבירה שאינה מתוחכמת במיוחד או נועצת במיוחד, אלא שלחובתו של העורר עבר פלילי מכבד לרלבנטי, הכולל 7 הרשעות ב-21 תיקים נפרדים, הכוללות הרשעות בגין גנבות רכבים (12 במספר); פריצות לרכבים בכוונה לגנוב (6 הרשעות); הייזק במאזיד לרכבים (2 עבירות) ועוד.

.15. עמדתי, כעמדת השופטת קמא, כי דפוס פעולה שכזה מלמד על מסוכנות שנשקפת מצד העורר לרכשו של

הציבור, גם שהמדובר בעבירות רכוש ואפונה לפסיקה הבאה אשר אף בה נקבע שגם עבירת רכוש בודדת עשויה ללמד על עילית מעוצר מסווג מסווג מוסוכנות לביטחון הציבור ורכושו, כאשר מדובר במילוי של חובתו עבר פלילי רצידיביסטי זהה (וראו לדוגמה את בש"פ 1094/14 **פלוני נ' מ"** (20.2.2014); בש"פ 13/13 4638/2014 **מוחמד נ' מ"** (3.7.2013); בש"פ 45/10 **مسئורה נ' מ"** (8.1.2010), בש"פ 2911/08 **שוקרון נ' מ"** (10.4.2008) - אשר בכללם נקבע כי עבירת רכוש בודדת אינן "חסינות" מעוצר עד תום ההליכים).

16. באשר לעילית המעוצר שעוניינה חשש מהימלטות - אזי שאף כאן קיימת עילית מעוצר. מדובר, במילוי של חובתו הרשותות רבות בעבירות שעוניינה שהייה בלתי חוקית וUBEIRUTOT NOLLOOT, כגון התחזות לאחר, שימוש במסמך מזויף ועוד והעורר אף נדון לעונשים של מאסר בפועל בגין חלקו.

17. עוד יעיר, כי העורר נשבט בחודש האחרון בעוד שני תיקים אשר בהם יוחסו לוUBEIRUTOT של שהייה בלתי חוקית בישראל (ת"פ 2351-02-15 (שלום פתח תקווה) ות"פ 14-09-45066 (שלום ראשון לציון) אשר אוחדו), כאשר בשני התיקים הודה העורר בעבירות שיוחסו לו ודינו נגזר לעונש של מאסר בפועל של חודש ויום ומאסר על תנאי.

18. ממשען, שעסוקין במילוי שחוור ומבצעUBEIRUTOT, הןUBEIRUTOT של שהייה בלתי חוקית, הןUBEIRUTOT נילוות לשיהיה הבלתי חוקית (כגון הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, התחזות וכו') והןUBEIRUTOT עצמאיות, במיוחדUBEIRUTOT רכוש.

19. אשר על כן, במקרים שבהן העורר יצא ונכנס לתחומי המדינה ללא שיש לו אישור שהייה וכאשר הוא מגלה יצירתיות בכל הנוגע להליכי ההתחמקות, שעה שהוא נתפס, אכן בדיון נקבע שקיימת עילית מעוצר בשל החשש שימלט מהדין.

20. מכאן, שהמסקנה עד כה הינה שקיימות ראיות לכואורה ואף קיימת עילית מעוצר מסווג מסווג מוסוכנות, כמו גם בשל החשש מהימלטות.

21. חלופת מעוצר - נותרה אם כך השאלה אם ניתן להסתפק בחלופת מעוצר כפי שהציג העורר - במעוצר בית בפיוקח בני משפחה שנמצאים בארץ, אזרחיה המדינה.

22. בית המשפט קמא קבע כי אין כל אפשרות להסתפק בחלופה במקרה זה, ואף לא נמצא לנוכח לשם עת המפקחים או להפנות את המקרה לבחינת של שירות המבחן.

23. ביחס לשחרורם של תושבי האזור לחלופת מעוצר, נקבע כי:

"הפסיקה כבר נתנה דעתה לשאלת שחרורם לחלופת מעוצר של תושבי האזור. כך, נקבע כי במישור העקרוני, אין לדבר על כלל שלפיו תושב האזור לעולם אינו משתחרר לחלופת מעוצר [...]; כי יש לבחון כל מקרה לפי נסיבותיו [...]; וכי עובדת היוטו של נאשם תושב האזור היא אמונה נסיבתית להעניק לה משקל במסגרת ההחלטה על שחרור לחלופת מעוצר - אך אין זו נסיבת מכריעה" (בש"פ 562/13 עacci נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (24.1.2013); ראו גם בש"פ 6781/13 קונדוס נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (4.11.2013))."

(בש"פ 14/14 **קרעוש נ' מדינת ישראל** (09.09.2014))

24. מכאן, שגם שקיימת עילית מעוצר מסווג מסווג מוסוכנות לרכוש וגם שקיים חשש מובנה מהימלטות - לא בטוח

שהיה מקום לקבוע שאין אף חלופה שתוכל לאין את המ██ונות, רק לאור השילוב שבין שתי עילות המעצר.

.25. لكن, יש לקבל את העורר רק במובן שמן הרואי היה לאפשר לעורר להציג חלופה, ולאפשר לו את ההזדמנות לשכנע את בם"ש בכר שהחלופה יכולה לתת מענה למכלול הקשיים המפורטים מעלה.

.26. ויבורר. אין באמור כדי להביע עמדה לגבי האפשרות שקיימת חלופה רואיה, ובוודאי שאין באמור כדי לבסס הסתמכות מצד העורר. כל כוונתי הייתה שאין לסגור את הדלת בפני הצגת חלופה במקרה הנוכחי, לאור השילוב של הנתונים.

.27. התיק יושב בבית המשפט כמו אשר יקבע דין לצורך בחינת החלופה. ויבורר עוד כי מלאו שיקול הדעת נותר בידי בם"ש קמא אשר יורה ככל שימצא לנכון, לרבות הפניה לשירות המבחן.

ניתנה היום, ב' ניסן תשע"ה, 22 מץ 2015, בהעדר הצדדים.